

men og om Garanti fra Koloniernes Side for de finansielle Forpligtelsers Opfyldelse og derigennem for fremadskridende Udvikling.

Udvalget deler fuldt ud Regeringens Ønske om i forskellig Retning at have kunnet opnaa Kolonialraadenes Tilslutning til yderligere gaaende Reformering. Naar det ikke er lykkedes, og naar de forelagte Forslag væsentligt fravige de Principper, som med Hensyn til navnlig Beskatnings- og Forfatningsforhold ere raadende hos os, da bør det paa den anden Side erindres, at overfor saa fremmedartede Livsbetingelser og gammeldags Former for Samfundet som dem, der endnu i Dag raade paa Øerne, og overfor de forfatningsmæssigt bestaaende Forhold vilde det være uforsvarligt pludseligt at overrive Traditionen. Den sikreste Vej maa være den gennem Oplysning og voksende Ansvarfølelse hos Befolkningen at hæve den til friere Former for Livet, og at dette efterhaanden vil kunne naas, har Udvalget Tillid til ikke alene for den hvide og den farvede Befolknings Vedkommende, men selv for Negerne, naar der lægges Kraft ind paa Gennemførelsen af de Reforme paa Kulturens og Erhvervslivets Omraader, som Kommissionsbetænkningen anviser, selv om det maa erkendes, at Negerbefolkningen kan have vanskeligt ved at naa til Opfattelse af Almeninteresser, ikke alene fordi Klimaet stiller faa Krav til Energi for Livsophold, men ogsaa fordi Ud- og Indvandring til og fra fremmede Øer naturligt hos disse forringe Interessen for det snævrere Samfund.

Kommissionen havde foreslaaet Ophævelse af Kolonialloven af 1863, Øerne fuldt underlagte den danske Lovgivningsmagt og samtidig Ret for Øerne til Repræsentation i Rigsdagen.

Bortset fra, at en saadan Ordning vilde nødvendiggøre en Grundlovsændring, mener Udvalgets Flertal med Regeringen, at det vilde være urigtigt nu, endog imod Kolonialraadenes Protest (se Lovforslagets Motiver), at fratage Øerne det forholdsvise Selvstyre, som hin Lov gav dem.

Ganske vist har Selvstyret i de forløbne 43 Aar for saa vidt vist sig illusorisk, som man i sin Uformuenhed overlod Moderlandet at dække den aarligt voksende Underbalance. Fejlen laa formentlig dog ikke i Selvstyretanken, men i den Lovens Forudsætning, at de forhen rige Øer vedblivende trods Konjunkturer og vigende Erhverv kunde give væsentlig Indtægt for Moderlandet, i alt Fald til Dækning af Administrationsudgifterne.

Den stadig stigende Gæld og Manglen paa Forstaaelse i Moderlandet tilintetgjorde al Energi og skabte skæbnesvanger Lige gyldighed paa begge Sider.

Som Situationen nu er, mener Udvalget med Regeringen, at det er nødvendigt at gøre rent Bord — stryge den gennem Tiderne opsummerede og uerholdelige Gæld, overtage Udgifterne til den højere Administration, til Folkekirken, til Militæret og disse Institutioners Pensionering, gennem Lovgivningen at lægge alt bedst muligt til Rette for Øernes mulige Fremgang, men da ogsaa frembringe fuld og betryggende Ansvarlighed hos Befolkningen for den hele indre Styrelse og finansielle Vedhæftighed, en Styrelse, som Udvalget med Regeringen ganske vist ønskede baseret paa friere Valglov og mere til Nutiden svarende Skattelove end hvad her foreligger. Men Fortiden hemmer. Regeringens Forslag ere fremgaaede af forfatningsmæssig Forhandling med Kolonialraadene, der ængstes ved yderligere gaaende Skridt, og da de dog betegne Fremgang og betinge i Tiden yderligere Revision, har Udvalgets Flertal ment at burde give paa alle disse Omraader sin Tilslutning, om end med enkelte Ændringer (se Ændringsforslagene).

De samlede af Regeringen foreslaaede Reforme findes i 10 samtidigt forelagte Lovforslag, blandt hvilke det første og vigtigste er:

Nr. 49. Forslag til Lov om Ændringer i Koloniallov for de dansk-vestindiske Øer af 27. November 1863.

Denne nu 43 Aar gamle Lov indeholder al Ordning angaaende Forholdet mel-